Romanui — Tau plaka mano širdis.

Muzika teikia visatai sielą,
protui — sparnus, vaizduotei — skrydį,
viskam — gyvenimą.

— PLATONAS

1

Kromvelis

Braitonas, Anglija

Naktinis klubas pulsavo mano leidžiamu muzikos garsu, užvaldžiusiu kūnus. Iškeltos rankos, siūbuojantys klubai, didelės stiklinės akys, muzikai dundant ausyse, ritmui diktuojant kiekvieną judesį. Sausakimšame klube tvyrojo tvankus, lipnus oras, o susigrūdusių žmonių drabužiai lipo prie odos — visi jie susirinko pasiklausyti mano muzikos.

Stebėjau, kaip klubinėtojai nušvinta spalvomis. Pasineria į muzikos skambesį. Nusimeta tos dienos vaidmenis: biuro tarnautojo, studento, policininko, skambučių centro darbuotojo, — visiškai nesvarbu. Dabar šiame klube, greičiausiai smarkiai apsvaigę, jie tapo užhipnotizuoti mano ritmo. Čia, šią akimirką, mano muzika jiems reiškė viską. Niekas daugiau nerūpėjo, tik atkraginus galvas siekti ekstazės, bene nirvanos, kurią jiems dovanojau nuo didžėjaus pulto.

Tačiau pats nieko nejaučiau. Nieko, tik alkoholio teikiamą tuštumą.

Mano juosmenį apsivijo rankos. Prie ausies pajutau karštą alsavimą, putlioms lūpoms pabučiavus kaklą. Sukdamas baigiamuosius takelio taktus, čiupau „Jack Daniel's“ ir trūktelėjau tiesiai iš butelio. Tėškiau jį atgal ir vėl atsigręžiau prie nešiojamojo kompiuterio ruošti kito gabalo. Man į plaukus paniro aštrūs nagai, pešdami juodas sruogas. Spustelėjęs kelis klavišus, prislopinau garsą, sulėtinau ritmą.

Miniai nekantraujant užgniaužus kvapą, lėtai įkvėpiau ir iškvėpiau, stebėdamas palengva siūbuojančius kūnus, ir pasirengiau kulminacijai. Didingai ritmų ir būgnų mūšai, mano kurto *mikso*

šėlsmui. Pakėliau akis nuo kompiuterio ir apžvelgiau publiką. Šyptelėjau, regėdamas juos ant bedugnės krašto, ir laukiau... laukiau... vis laukiau...

Dabar.

Su trenksmu nuleidau ranką, prie kairės ausies priglaudęs ausines. Minią perskrodė elektroninės šokių muzikos banga, audros debesis. Neoninių spalvų pliūpsniai užpildė orą. Mano regos lauke mirgėjo žalia, mėlyna ir raudona — lyg neoniniai skydai apgaubė kiekvieną žmogų.

Liemenį apsivijusios rankos suspaudė stipriau, bet aš jų nepaisiau, įsiklausęs į mane kviečiantį viskio butelį. Nugurkiau dar vieną gurkšnį, ir raumenys pamažu atsipalaidavo. Mano pirštai šokinėjo per kompiuterio klavišus, garso modulius.

Pakėliau akis — minią tebelaikiau savo rankose.

Kaip visada.

Mano dėmesį patraukė mergina šokių aikštelės centre. Ilgi rudi plaukai surišti į uodegą. Apsirengusi kaip niekas kitas — purpurine suknele aukšta apykakle. Ir ją supančios spalvos skyrėsi nuo kitų klubinėtojų — šviesiai rožinė, levandų. Ramesnės. Švelnesnės. Suraukiau antakius stebėdamas merginą. Užsimerkusi, bet nejudėjo. Stovėjo kaip įbesta ir atrodė visiškai viena, nors aplinkui trankėsi ir stumdėsi žmonės. Mergina buvo atmetusi galvą, veidas susikaupęs.

Pagreitinau tempą, iki maksimumo spausdamas ritmą ir minią. Bet toji mergina nesukrutėjo. Man tai buvo neįprasta. Visada apvyniodavau klubinėtojus sau apie pirštą. Kiekviename naktiniame klube juos pavergdavau. Šioje scenoje aš buvau lėlininkas. O jie — mano marionetės.

Viskio gurkšnis vėl nudegino man gerklę. Kitas penkias dainas mergina liko ten pat, toje pačioje vietoje, tarytum vandenį sugerdama mano muziką. Tačiau jos veidas nepakito. Neregėjau nei šypsenos. Nei euforijos. Tik... užmerktas akis ir, po galais, tą užgniaužtą išraišką.

Ir tą ją gaubiantį spalvų skydą — šviesiai rožinį, levandų.

— Kromveli, — į ausį pratarė blondinė, visą vakarą mane sekiojusi mane lyg įkyri musė.

Jos pirštai kilstelėjo mano marškinius ir dingo po džinsų juosmeniu. Ilgi nagai nuslydo žemyn. Bet aš neįstengiau atplėšti akių nuo merginos purpurine suknele.

Ji stovėjo suspausta klubinėtojų, ir rudi plaukai pradėjo garbanotis nuo prakaito. Blondinė, bene pasiruošusi viso klubo akivaizdoje patenkinti mane ranka, atitraukė mano džinsų užtrauktuką. Paruošiau kitą *miksą*, tada sugriebęs jos ranką nustūmiau nuo savęs ir užsitraukiau džinsus. Merginai vėl panardinus pirštus man į plaukus, sudejavau. Atsigręžiau į bičiulį, grojusį prieš mane.

— Nikai! — Parodžiau į garso modulius. — Pažiūrėk. Ir nieko nesumauk.

Nikas suglumęs susiraukė, bet išvydęs merginą man už nugaros nusišypsojo. Paėmęs ausines nuėjo prie garso pulto pasirūpinti, kad mano sudarytas grojaraštis suktųsi laiku. Klubo savininkas Stivas į užkulisius visada įleisdavo kelias merginas. Pats niekada jų nekviesdavau, bet ir neatstumdavau. Kodėl gi turėčiau spyriotis karštoms, viskam pasiryžusioms panoms?

Blondinei prispaudus lūpas prie manųjų ir traukiant šalin už berankovių elektroninės muzikos festivalio „Creamfields“ marškinėlių, nuo scenos nutvėriau viskio butelį. Atplėšęs burną nuo jos, bučinį pakeičiau viskio gurkšniu. Blondinė mane nusitempė į tamsų kampelį užkulisiuose. Atsiklaupė ir vėl ėmėsi džinsų užtrauktuko. Merginai pradėjus, užsimerkiau.

Pakaušiu atsišliejęs į sieną, trūktelėjau viskio. Prisiverčiau ką nors pajusti. Žvilgtelėjau žemyn į kinkuojančią šviesiaplaukės galvą. Tačiau dėl tos prakeiktos kasdienės tuštumos viduje beveik nieko nejaučiau. Stuburo apačioje sukilo spaudimas. Mano šlaunys įsitempė, ir viskas baigėsi.

Blondinė atsistojo. Jos akyse mačiau žvaigždes.

— Tavo akys. — Šviesiaplaukė pirštu apvedė mano akies kontūrus. — Kokia neįprasta spalva. Tokia sodriai tamsiai mėlyna.

Taip, jos tokios. Juodų plaukų ir tamsių akių derinys visada atkreipdavo dėmesį. Taip pat ir faktas, kad buvau vienas populiariausių jaunų didžėjų Europoje. Na, gerai, galbūt dėmesio dažniau sulaukdavau ne dėl akių, bet dėl vardo — Kromvelis Dinas, didžiausių šios vasaros muzikos festivalių ir naktinių klubų žvaigždė.

Užsitraukęs džinsus, atsigręžiau į Niką, leidžiantį kitą mano *miksą*. Krūptelėjau, išgirdęs netikusią takelio moduliaciją. Rūke skendinti šokių aikštelė nusidažė tamsiai mėlyna spalva.

Mano muzika niekada neskambėdavo kaip tamsiai mėlyna.

Mestelėjęs „Ačiū, mažute“, praslinkau pro merginą, ignoruodamas jos iškoštą atsakymą: „Bjaurybė.“ Nutraukiau Nikui nuo galvos ausines ir užsidėjau pats. Keliskart spustelėjus klavišus minia vėl buvo mano rankose.

Žvilgsnis nejučiomis nukrypo ten, kur stovėjo mergina purpurine suknele.

Bet jos nebemačiau. Taip pat ir šviesiai rožinės bei levandų spalvos.

Vėl trūktelėjau viskio. Įkomponavau dar vieną dainą. Tada į niekur įsmeigiau tuščią žvilgsnį.

*

Po kojomis jaučiau vėsų smėlį. Nors Jungtinėje Karalystėje jau prasidėjo vasara, išėjus laukan naktinis vėjas kaipmat nusvilindavo kiaušius. Įsikibęs viskio butelio ir cigarečių, atsisėdau ant smėlio. Užsidegiau cigaretę ir nužvelgiau tamsią padangę. Kišenėje suvibravo telefonas... vėl. Nerimo visą naktį.

Suirzau, priverstas pajudinti ranką ir išsitraukti mobilųjį. Trys praleisti profesoriaus Luiso skambučiai. Du — mamos ir dar pora žinučių.

Mama: Profesorius Luisas vėl bando su tavimi susisiekti. Ką darysi? Prašau, bent jau paskambink man. Žinau, esi nusiminęs, bet kalbame apie tavo ateitį. Tu toks talentingas, sūnau. Galbūt šiemet pats laikas naujai pradžiai. Nešvaistyk savo talento vien todėl, kad pyksti ant manęs.

Kūną perliejo karšta pykčio banga. Troškau sviesti telefoną į tą sumautą jūrą ir stebėti, kaip jis kartu su visa mano galvoje verdančia painiava grimzta dugnan, bet pamačiau ir iš profesoriaus Luiso gautą žinutę.

Luisas: Pasiūlymas tebegalioja, bet atsakymo laukiu iki kitos savaitės. Perkėlimui turiu viską, ko reikia, išskyrus tavo atsakymą. Turi ypatingą talentą, Kromveli. Nešvaistyk jo. Galiu tau padėti.

Perskaitęs žinutę, numečiau telefoną šalia ir išsitiesiau ant smėlio. Leidau nikotinui užpildyti plaučius ir užsimerkiau. Sunkstant akių vokams, išgirdau kažkur netoliese tyliai grojant muziką. Klasikinę. Mocartą.

Apgirtusi sąmonė beregint grįžo į vaikystę...

— Ką girdi, Kromveli? — paklausė tėvas.

Klausydamasis muzikos kūrinio užsimerkiau. Prieš akis šoko spalvos.

— Pianiną. Smuikus. Violončeles... — Giliai įkvėpiau. — Girdžiu raudonus, žalius ir rožinius atspalvius.

Atsimerkiau ir pakėliau akis į ant mano lovos sėdintį tėvą. Jis įdėmiai žvelgė į mane. Veide buvo keista išraiška.

— Tu girdi spalvas? — paklausė.

Tačiau balse nebuvo nuostabos. Man įkaito skruostai. Pakišau galvą po antklode. Tėvas ją pakėlė man nuo akių. Paglostė man plaukus.

— Gerai, — tarė žemoku balsu. — Labai gerai...

Staigiai atplėšiau akis. Delną nutvilkė skausmas. Pažvelgiau į butelį rankoje — spaudžiau jį taip stipriai, kad pabalo pirštai. Atsisėdau, galva sukosi nuo per vakarą išgerto viskio. Smilkiniuose tvinkčiojo. Suvokiau, jog galvą smilksi ne dėl viskio, bet nuo tolėliau paplūdimyje sklindančios muzikos. Nusibraukiau plaukus nuo veido ir pažiūrėjau į dešinę.

Vos už metro nuo manęs kažkas sėdėjo. Prisimerkiau, žvelgdamas į auštantį rytą, ir ankstyva vasaros saulė padėjo įžiūrėti siluetą. Mergina. Įsisupusi į pledą. Šalia jos gulėjo telefonas, pro kurio garsiakalbį tyliai skambėjo Mocarto koncertas fortepijonui.

Mergina turbūt pajuto, kad spoksau, nes pasuko galvą. Susiraukiau spėliodamas, kodėl ji man tokia matyta, bet tada...

— Tu — didžėjus, — prabilo ji.

Staiga ją atpažinau. Merginą purpurine suknele.

Tamsiaplaukė tvirčiau įsisupo į pledą, kol aš mintyse perklausiau jos akcentą. Amerikietė. Ryški tarmė sufleravo kilmę iš pietryčių valstijų.

Ji kalbėjo kaip mano mama.

Nors tylėjau, merginos lūpas palietė šypsena. Nebuvau itin kalbus. Ypač su pilnu pilvu viskio ir be jokio noro šnekėtis su kažkokia nepažįstamąja ketvirtą ryto šaltame Braitono paplūdimyje.

— Girdėjau apie tave, — pridūrė ji.

Vėl įsistebeilijau į jūrą. Tolumoje plaukė laivai, kurių šviesos, tarsi mažyčiai jonvabaliai, sūpavosi aukštyn ir žemyn ant bangų. Nelinksmai nusijuokiau. Puiku. Dar viena pana, trokštanti pasidulkinti su didžėjumi.

— Tuo geriau tau, — burbtelėjau ir trūktelėjau viskio, kuris maloniai nudegino gerklę.

Vyliausi, kad mergina atstos ar bent jau liausis mane kalbinusi. Neįstengiau pakelti daugiau triukšmo.

— Nelabai, — atšovė ji.

Sumišęs ir suraukęs kaktą pažvelgiau į ją. Nepažįstamoji dyrėjo jūron, smakrą padėjusi ant sukryžiuotų rankų, kurios gulėjo ant sulenktų kelių. Pledas nuslydo jai nuo pečių, atsidengdamas purpurinę suknelę, kurią pastebėjau nuo didžėjaus pulto. Ji atsigręžė į mane, skruostu pasirėmusi į rankas. Mane nutvilkė karštis. Graži.

— Girdėjau apie tave, Kromveli Dinai. — Mergina patraukė pečiais. — Nutariau nusipirkti bilietą, kad spėčiau tave pamatyti prieš rytdienos kelionę namo.

Prisidegiau dar vieną cigaretę. Tamsiaplaukė susiraukė. Rūkalų kvapas jai, aišku, nepatiko.

Jos bėda. Tegul persėda kitur. Kiek girdėjau, Anglija — laisva šalis. Mergina nutilo.

Pastebėjau ją žvelgiant į mane. Primerktos rudos akys įdėmiai tyrinėjo. Regėjo kažką, ko niekam nenorėjau parodyti.

Niekas į mane niekada atidžiai nežiūrėdavo. Niekuomet nesuteikdavau tam progos. Naktiniuose klubuose man sekėsi, nes visi likdavo toli, šokių aikštelėje, kur niekas niekuomet nematydavo tikrojo manęs. Nuo merginos žvilgsnio kūnas nesmagiai pašiurpo.

Tik ir trūko tokių nesąmonių.

— Šiąnakt man jau čiulpė, mažute. Antram raundui nesiruošiu.

Mergina sumirksėjo, ir net brėkštančios aušros šviesoje įžvelgiau, kaip jos skruostai paraudo.

— Tavo muzika neturi sielos, — tėškė ji.

Sustingau su cigarete prie lūpų. Nepažįstamosios žodžiai lyg peilis pervėrė paširdžius. Nustūmiau šį jausmą šalin, kol kūne vėl įsivyravo pažįstama tuštuma.

Įtraukiau cigaretės dūmų.

— Nejaugi? Ką padarysi.

— Girdėjau, scenoje neva esi mesijas ar kažkas panašaus. Bet tavo muzika tėra sintetiniai ritmai ir dirbtini, monotoniški neoriginalaus tempo fragmentai.

Nusijuokiau ir papurčiau galvą. Mergina pažiūrėjo man tiesiai į akis.

— Tai vadinama elektronine šokių muzika. Ne visos sudėties orkestru. — Išskėčiau rankas prieš save. — Juk girdėjai apie mane. Pati sakei. Puikiai žinai, kokią muziką groju. Tai ko tikėjaisi? Mocarto?

Rūsčiai dėbtelėjau į jos telefoną, kuris tebegrojo tą prakeiktą koncertą.

Atsisėdau, stebėdamasis savimi. Niekam nebuvau ištaręs tiek daug žodžių jau... nežinau, kiek laiko. Įkvėpiau, tada iškvėpiau plaučiuose sulaikytus dūmus.

— Ir gal jau išjunk tą triukšmą? Kas, po galais, eina į naktinį klubą pasiklausyti didžėjaus, o tada atsisėda paplūdimyje pasileidęs klasikinę muziką?

Mergina susiraukė, bet muziką išjungė. Vėl išsitiesiau ant šalto smėlio ir užsimerkiau. Girdėjau krantą švelniai skalaujančias bangas. Galvą užliejo šviesiai žali atspalviai. Išgirdau, kaip mergina pajudėjo. Meldžiausi ją nueinant. Bet pajutau, kaip prisėdo šalia. Viskiui ir nuolatiniam miego trūkumui pagaliau mane palaužus, pasaulis aptemo.

— Ką jauti, kurdamas savo muziką? — paklausė mergina.

Neįstengiau suprasti, kodėl ji pamanė dabar esant puikų momentą iš manęs paimti interviu.

Ir visgi nustebau atsakęs į klausimą:

— *Nejaučiu*.

Kai nepažįstamoji nieko nepratarė, praplėšiau vieną akį. Ji žiūrėjo į mane. Pačiomis didžiausiomis mano regėtomis rudomis akimis. Tamsūs plaukai buvo surišti į uodegą. Lūpos — putlios, oda — lygi.

— Štai kur bėda. — Ji šyptelėjo, bet šypsenoje atsispindėjo tik liūdesys. Gailestis. — Geriausia muzika visada jaučiama. Kompozitoriaus. Klausytojo. Kiekvieną frazę — nuo idėjos iki atlikimo — turi gaubti jausmai.

Amerikietės veide šmėkštelėjo keista išraiška, bet neturėjau nė menkiausio supratimo, ką ji reiškia.

Jos žodžiai — lyg ašmenys krūtinėje. Nesitikėjau tokio griežto komentaro. Nesitikėjau, kad jis taip skaudžiai pervers man širdį. Tarsi nepažįstamoji būtų mėsininko peiliu perrėžusi sielą.

Kūnas degė noru pakilti ir sprukti. Ištrinti iš atminties jos nuomonę apie mano muziką. Tačiau išspaudęs dirbtinį juoką išspjoviau:

— Keliauk namo, mažoji Dorote. Keliauk ten, kur muzika ką nors reiškia. Kur ji *jaučiama*.

— Dorotė buvo iš Kanzaso. — Ji nudelbė akis į šalį. — Aš — ne.

— Tada tenai, iš kur atvažiavai, po galais, — atšoviau.

Sudėjęs rankas ant krūtinės, įsitaisiau smėlyje ir užsimerkiau, stengdamasis nejausti vis stiprėjančių odą talžančių vėsaus vėjo gūsių ir nepažįstamosios žodžių, tebedraskančių man širdį.

Neleisdavau tokiems dalykams manęs paveikti. Jau nebeleisdavau. Man tiesiog reikėjo išsimiegoti. Nenorėjau grįžti į mamos namus čia, Braitone, o mano butas Londone buvo per toli. Taigi vyliausi, kad policija manęs čia neras ir neišspirs iš paplūdimio.

Užsimerkęs pratariau:

— Ačiū už pusiaunakčio kritiką, bet kaip sparčiausiai populiarėjantis didžėjus Europoje, turintis kvietimą pasirodyti geriausiuose pasaulio naktiniuose klubuose — ir visa tai vos sulaukus devyniolikos, — manau, apsieisiu be tavo išsamių pastabų ir toliau sau gyvensiu saldų gyvenimą.

Mergina atsiduso, bet daugiau nieko nepasakė.

Kitą akimirką pajutau akis deginančią saulės šviesą. Prasimerkęs krūptelėjau. Galvą užplūdo kirų pulko klyksmai. Atsisėdau ir apsidairiau po tuščią paplūdimį, virš kurio aukštai danguje plieskė saulė. Perbraukiau delnais veidą ir sunkiai atsidusau, pajutęs rytines pagirias. Sugurgėjo skrandis, žūtbūt reikalaudamas gausių angliškų pusryčių ir kibiro juodos arbatos.

Atsistojant kažkas nukrito man nuo kelių. Ant smėlio palei kojas gulėjo pledas. Tas pats, kurį mačiau šalia amerikietės purpurine suknele.

Tas, į kurį ji buvo įsisupusi vakarnakt.

Pakėliau pledą, ir nosį pakuteno švelnus aromatas. Saldus. Svaiginantis.

Apsidairiau aplinkui. Merginos nebebuvo.

Ji paliko pledą. Ne. Juo mane apklojo.

— *Tavo muzika neturi sielos*.

Prisiminus amerikietės žodžius, man stipriai sutraukė skrandį. Taigi nuvijau tą mintį, kaip ir visa kita, kas man pažadindavo jausmus. Užrakinau ją giliai viduje.

Tada parsivilkau namo.

2

Kromvelis

Džefersono Jango universitetas, Pietų Karolina

Po trijų mėnesių...

Pabeldžiau į duris.

Nieko.

Žlėgtelėjau krepšį ant grindų. Niekam neatsiliepus, pasukau rankeną ir įėjau vidun. Pusė kambario buvo iškljuota plakatais: muzikos grupės, meno reprodukcijos, Peliuko Mikio portretas, ryškiai žalias trilapis dobilas — dekoracijų tematika pati įvairiausia. Tokio chaoso dar niekada nebuvau regėjęs. Lova sujaukta, juodu užvalkalu apvilkta antklodė netvarkingai gulėjo kojūgalyje. Ant nedidelio rašomojo stalelio mėtėsi traškučių pakeliai ir šokoladinių batonėlių popieriukai. Palangė nuklota naudotomis dažų tūbelėmis ir neplautais teptukais.

Nors buvau nevala, vis dėlto ne tokio lygio.

Kairėje stovėjo mano lova. Nubloškiau nuo daiktų per siūles plyštantį krepšį ant grindų šalia ir kritau į patalą. Lova buvo mažytė, mano kojos kone karojo per kraštą. Nusiėmiau ausines nuo kaklo ir užsidėjau ant ausų. Vidinis laikrodis svirduliavo, skaudėjo sprandą, nes lėktuve įmigau nepatogioje padėtyje.

Jau taisiausi įjungti muziką, kai kažkas įskriejo pro duris. Mano žvilgsnis sutiko aukštą vaikiną šviesiais susivėlusiais plaukais. Jis vilkėjo ilgus šortus ir berankovius marškinėlius.

— Tu čia! — rankomis pasirėmęs į kelius ir gaudydamas orą šūktelėjo.

Klausiamai pakėliau antakį. Vaikinas kilstelėjo ranką, kad palaukčiau, tada priėjo ir ją ištiesė. Paspaudžiau, nors ir nenoriai.

— Tu — Kromvelis Dinas, — pareiškė jis.

Atsisėdau ir per lovos kraštą nuleidau kojas. Vaikinas pasitraukė kėdę iš po savo stalo ir pastatė šalia mano lovos. Apsukęs kėdę apsižergė ir rankomis pasirėmė į atlošą.

— Aš — Istonas Faradėjus. Tavo kambariokas.

Linktelėjau ir parodžiau į jo kambario pusę.

— Tavo dekoras... eklektiškas.

Istonas man pamerkė ir plačiai išsišiepė. Nebuvau pratęs prie besišypsančių žmonių. Niekada nesumojau, kam tiek rodyti dantis.

— Turbūt geriau ir neapibūdintum. — Jis pakilo nuo kėdės. — Einam.

Perbraukęs ranka plaukus, atsistojau.

— Kurgi einam?

Istonas nusijuokė.

— Po galais, drauguži. Prireiks laiko priprasti prie tavo akcento. — Jis kumštelėjo man į ranką. — Išgirdusios panos čia pames galvas. — Istonas pakilnojo antakius. — Aišku, padės ir faktas, jog esi įžymus didžėjus. Merginų tavo gyvenime turbūt kaip iš gausybės rago?

— Užtenka.

Istonas uždėjo rankas man ant pečių.

— Laimės kūdikis. Pamokyk ir mane! — Jis nuėjo prie durų. — Pirmyn. Tavęs laukia Istono Faradėjaus ekskursija po Džefersoną Jangą.

Pažvelgiau pro langą į kiemą. Lauke plieskė karšta saulė. Bet aš — iš Anglijos, kur tokia kaitra neįprasta. Tiksliau, iš tikrųjų gimiau Pietų Karolinoje. Mano mama kilusi iš čia, bet pats šio krašto visai nepažįstu. Į Jungtinę Karalystę persikėlėme, kai man tebuvo septynios savaitės. Nors ir gimęs Amerikoje, iki kaulų smegenų buvau britas.

— Kodėl gi ne? — atitariau, ir Istonas palydėjo mane pro duris.

Nusekiau paskui jį koridoriumi. Praėjome keletą žmonių, ir kiekvienas iš jų pasisveikino su Istonu. Mano naujasis kambariokas vaikinams ir merginoms tapšnojo per pečius, glėbesčiavosi, merkė akį. Pastebėjau nepatikliai į mane mėklinančius studentus. Kai kurie akivaizdžiai stengėsi mane perprasti, o kiti iškart atpažino.

Istonas kinktelėjo galvą prieinantiems vaikinui su mergina. Vaikinas įsmeigė akis į mane.

— Po galais. Kromvelis Dinas. Istonas minėjo, kad atvyksti, bet maniau jį išsigalvojant. — Jis papurtė galvą. — Kokio velnio tu čia, Džefersono Jango universitete? Visi tik apie tai ir kalba.

Prasižiojau, bet Istonas atsakė už mane.

— Dėl Luiso, ar ne? Kiekvienas, kada nors paėmęs į rankas instrumentą, čia mokosi dėl jo.

Nepažįstamasis linktelėjo, tarsi ne Istonas, o aš būčiau atsakęs į jo klausimą.

— Aš — Matas. Istono draugas. — Matas nusijuokė. — Netrukus suprasi, kad gyveni su populiariausiu vyruku visame universitete. Koledžas mažas, bet jis — plačios burnos. Istoną, dar pirmakursį, visi pažino vos per tris savaites. Netrukus jo pavardę jau linksniavo dėstytojai, aukštesniojo kurso studentai ir absoliučiai visi kiti.

— Aš — Sara, — prisistatė raudonplaukė šalia Mato. — Neabejoju, kad prisijungsi prie mūsų kompanijos.

— Turi pagroti penktadienį, — tarė Matas.

Istonas sunkiai atsiduso ir kumštelėjo draugui į ranką.

— Turėjau planą, Matai. Juk negalima iškart prašyti tokių dalykų.

Mano žvilgsnis šoktelėjo nuo Mato prie Istono. Sara pavartė akis, o Istonas atsisuko į mane.

— Už kelių kilometrų nuo universiteto stovi sena apleista daržinė-sandėlis. Sklypas su daržine priklauso buvusiam studentui.

Jis mums leidžia ją naudoti vakarėliams. Čionai nėra daug vietų, kur galima pasilinksminti, taigi turėjome pasitelkti kūrybiškumą. Viskas ten įrengta. Vienas absolventas pernai labai pasistengė — pasirūpino apšvietimu, šokių aikštele, scena. Norėjo iššvaistyti tėčio pinigus, nes šis apgaudinėjo mamą. „Daržinė“ — kiekvieno studento svajonė.

— O kaip dėl policijos? — paklausiau.

Istonas gūžtelėjo.

— Mažyčio miestelio koledžas. Daugelis esame kilę iš šių apylinkių. Kol šiemet pasirodė Luisas, Džefersonas žavėjo nebent pigia studijų kaina vietiniams. Dauguma policininkų čia baigė vidurinę su kuriuo nors iš mūsų. Seni draugai. Mums jie nekelia rūpesčių.

— Tarp mūsų egzistuoja tam tikras nebylus susitarimas. „Daržinė“ gana toli nuo civilizacijos, kad niekam nešautų į galvą skųstis dėl triukšmo, — paaiškino Matas.

Man smilksėjo galvą. Reikėjo cigaretės ir maždaug keturiolikos valandų miego.

— Gerai, — pratariau išvydęs tris poras įdėmių akių, laukiančių mano atsakymo.

— Po galais! — Matas apkabino Sarą per pečius. — Negaliu patikėti. Kromvelis Dinas gros „Daržinėje“! — Jis atsisuko į Istoną. — Bus fantastiška.

Istonas saliutavo draugams, tada uždėjo ranką man ant peties.

— Aprodysiu Kromui miestelį. Vėliau susitiksim.

Nusekiau paskui Istoną laiptais žemyn į kiemą. Drėgnam šiltam orui mus užliejus visa jėga, vaikinas giliai įkvėpė. Tada išskėtė rankas.

— Čia, Kromveli, mūsų universiteto kiemas.

Žmonės gulinėjo ant žolės, klausėsi muzikos iš telefonų garsiakalbių. Studentai skaitė, kėpsojo poromis. Kaip ir prieš tai, visi sveikinosi su Istonu. O mane tiesiog rijo akimis. To turbūt ir reikėjo tikėtis, antrame kurse iš kitos šalies persikėlus į niekam nežinomą universitetą.

— Kiemas. Čia gali atsipalaiduoti, ištrūkti iš paskaitų ir panašiai, — pasakojo Istonas.

Nusekiau paskui kambarioką į valgyklą, paskui į biblioteką, kuri, jo teigimu, buvo skirta ne knygoms skaityti, o dulkintis pasislėpus už lentynų. Galiausiai atsidūrėme prie pikapo.

— Lipk, — tarė Istonas.

Neturėdamas jėgų ginčytis, įsėdau į mašiną, ir Istonas patraukė tolyn nuo koledžo.

— Na? — paklausė, kai užsidegiau cigaretę ir giliai įtraukiau.

Iškvėpdamas užsimerkiau. Devynios valandos lėktuve be nikotino — tikras košmaras.

— Nepasidalinsi, Kromai? — tarstelėjo Istonas.

Padaviau jam cigaretę. Atidaręs langą, nužvelgiau sporto aikštelės ir nedidelį amerikietiškojo futbolo stadioną.

— Na? — pakartojo Istonas. — Suprantu, kad atvykai dėl Luiso, bet ir be jo tavo ateitis jau užsakyta, ar ne?

Pasukau į atlošą atremtą galvą ir pažvelgiau jo pusėn. Istonas ant rankos turėjo tatuiruotę. Ši priminė Zodiako ženklą ar kažką panašaus. Niekada nesupratau, kodėl žmonės pasiryžta tik vienai tatuiruotei. Pasidaręs pirmąją, tą pačią minutę užsisakiau visas kitas. Dabar jų turėjau gausybę, bet galo nematyti. Tapau priklausomas.

Pro pikapo garsiakalbį Istonas leido grojaraštį iš telefono. Staiga pasigirdo vienas iš mano *miksų*. Jis nusijuokė.

— Jei ką, tai Dievas irgi laukia atsakymo į mano klausimą.

Atlošiau galvą ir užsimerkiau, giliai įkvėpdamas cigaretės dūmų.

— Metus studijavau universitete Londone. Visai nieko, bet nenorėjau pasilikti Anglijoje. Luisas pakvietė prisijungti prie jo vedamo kurso. Todėl ir atvykau.

Trumpam stojo tyla.

— Vis tiek nesuprantu. Kam išvis baigti mokslus? Jau turi sėkmingą karjerą. Kam vargintis su koledžu?

Pajutau, kaip sutraukė pilvą, užgniaužė gerklę. Apie tai kalbėti nesiruošiau. Taigi likau užsimerkęs ir kietai suspaudęs lūpas.

Istonas atsiduso.

— Gerai, gerai. Būk sau paslaptingas. Dar vienas dalykas, dėl kurio neatsiginsi panų. — Jis kumštelėjo man į ranką. — Ir atsimerk. Kaip galiu tau aprodyti Džefersono miestelį, jei sėdi užsimerkęs?

— Užteks audiogido. Kadangi ir taip niekada neužsičiaupi, galėtum neblogai pasipelnyti.

Istonas pratrūko juoku.

— Tiesa.

Mums įvažiuojant į mažą miestelį, jis mostelėjo ranka.

— Sveikas atvykęs į Džefersoną. Miestelis įkurtas 1812 metais. Gyventojų — du tūkstančiai. — Istonas pasuko į tikriausiai pagrindinę gatvę. — Čia rasi viską, ko gali prireikti, — pareiškė siaubingu britišku akcentu, kuris turbūt turėjo mane pralinksminti. — „Dairy Queen“, „McDonald's“ ir kt. Keli vietiniai barai. Pora nedidelių užkandinių. O štai toje kavinėje rengiami neblogi atviro mikrofono vakarai, jei kartais norėtum ramiai pabūti. Kai kurie vietiniai atlikėjai tikrai neprasti.

Miestelyje buvo keturių salių kino teatras, keli lankytini objektai, o galop pravažiavome „Daržinę“. Iš išorės ji atrodė būtent taip, bet Istonas pažadėjo, kad viduje — kaip Ibisoje. Kadangi Ibisos naktiniuose klubuose praleidau daugiau laiko nei bet kur kitur, jo vertinimu suabejojau. Vis dėlto „Daržinėje“ buvo galima groti, o šiame miestelyje — tai jau šis tas.

— Ką studijuoji? — paklausiau.

— Dailę, — atsakė Istonas. Prisiminiau mūsų kambario sieną nuklojusius plakatus ir paveikslus. — Mėgstu ir mišrią techniką. Viską, kas spalvinga ir ekspresyvu. — Jis kinktelėjo galvą mano pusėn. — Penktadienį valdysiu apšvietimą. Tu — už pulto, aš — prie šviesų. Bus velniškai smagu. — Istonas pakrutino antakius. — Tik pagalvok, kiek panų pakabinsim.

Bet tą akimirką galvojau tik apie miegą.

3

Kromvelis

Mums privažiavus „Daržinę“, prie pikapo vairo sėdintis Istonas stačiai nesitvėrė savame kailyje. Dar tik dešimta vakaro. Nebuvau pratęs groti prieš vidurnaktį.

Istonas nemelavo. Čia šėlo gyvenimas, laukan išvirtę žmonės buvo išsibarstę po visą veją prie medinio pastato. Šokių muzika griaudė pro medinių plokščių plyšius. Krūptelėjau išgirdęs, kaip vienas pasibaisėtinas *miksas* virto kitu gabalu.

Istonas greičiausiai pastebėjo mano miną. Sustabdęs pikapą, uždėjo ranką man ant peties.

— Tu — mūsų išganytojas, Kromai. Girdi, ką mums tenka pakęsti? Braisas baisiai saugo savo garso modulius. Laikyk tai įspėjimu.

Prisidegiau cigaretę ir išlipau. Nuo pat to momento, kai Istonas sustabdė pikapą, visų akys buvo nukreiptos į jį. Man išlipus, žvilgsniai tik paaštrėjo. Nepaisydamas tų žvilgsnių ir juos lydinčių šnabždesių, nuėjau prie pikapo galo.

Išsitraukęs nešiojamojo kompiuterio krepšį, persimečiau per petį. Berankoviai marškinėliai lipo prie krūtinės. Dėl klimato čia nuolat jaučiausi tarsi pirtyje. Džinsai kibo prie kojų. Nusekiau Istonui pavymui į „Daržinę“. Visos merginos spindakiavo mano pusėn. Dėl tatuiruotėmis išmargintų dilbių ir žastų bei kaklo tatuiruočių sulaukdavau tik dviejų reakcijų. Vos tik jas išvydusios, merginos arba susijaudindavo, arba pasibjaurėjusios nusisukdavo. Sprendžiant iš panų žvilgsnių prie „Daržinės“, dominavo pirmoji reakcija.

Staiga man kelią pastojo prieš akis išdygusi brunetė. Istonas sukrizeno. Mergina kumštelėjo jam į ranką ir prisistatė:

— Aš vardu Keisė. Tu — Kromvelis Dinas.

— Puiki įžvalga, — atsakiau.

Mergina nusišypsojo. Apsilaižiau lūpas ir pastebėjau, kaip jos akys nukrypo į auskarą liežuvyje.

— Aš... hm... — Keisė paraudo. — Nekantrauju pasiklausyti, kaip groji. — Ji gurkštelėjo alaus ir susijaudinusi užkišo plaukus sau už ausies. — Kelių tavo *miksų* klausau bėgiodama, bet girdėjau, kad niekas neprilygsta gyvam koncertui.

Dėbtelėjau į Istoną.

— Jei nori, kad visus išgelbėčiau nuo Braiso ausis draskančių *miksų*, geriau paskubėkim.

— Pasimatysim vėliau, Keise, — atsisveikino Istonas.

Linktelėjau Keisei ir ją apėjęs patraukiau prie durų. Istonas kumštelėjo man alkūne.

— Šauni mergina. — Jis dar plačiau išsišiepė. — Ir karšta, ar ne?

Pajutęs į mane nukreiptus žvilgsnius, slėpdamas veidą nunarinau galvą.

Nepakenčiau dėmesio. Grynas absurdas — didžėjus nepakenčia dėmesio. Bet aš tenorėjau, kad žmonės trokštų mano muzikos, o ne manęs. Man nė motais, ką jie apie mane galvoja. Tiesiog norėjau groti.

Turėjau groti, kad neišprotėčiau.

Visa kita — daug sunkiau.

Iš tikrųjų nebuvau niekuo ypatingas. Manęs nė neverta pažinti.

Juokdamasis iš mano bandymo pasislėpti nuo dėmesio, Istonas permetė ranką man per pečius. Nors buvo triukšmingo būdo, jis negalėjo suprasti, ką reiškia toks dėmesys. Valiūkas nė neturėjo supratimo, ką reiškia asmeninė erdvė. Vis dėlto Istonas man patiko. O kitų draugų neturėjau. Be to, nujaučiau, kad ir paprašęs jo neatsikratyčiau.

— Po velnių, Kromai. Spėju, jautiesi kaip zoologijos sode? Džefersone retai sutinkame įžymybių.

— Nesu įžymybė, — paprieštaravau, vedamas scenos link.

— Dar ir kaip esi elektroninės šokių muzikos pasaulyje. Ir čia — Džefersono Jango universitete.

Istonas palinko prie šalia scenos stovinčios merginos. Garbės žodis, šitas vaikinas — tikras panų magnetas. Jis vėl atsisuko į mane.

— Ko gersi?

— Viskio. Visą butelį.

— Geras, — pritariamai šypsodamasis tarstelėjo Istonas.

Mergina nuskubėjo šalin. Atidariau savo krepšį ir išsiėmiau ausines. Atpalaiduodamas sprandą, išsitraukiau nešiojamąjį kompiuterį. Istonas mane stebėjo kaip gyvą mokslinį eksperimentą. Pakėliau antakį.

— Lyg žiūrėčiau, kaip darbuojasi genijus, — paaiškino jis.

Istonas patapšnojo grojančiam didžėjui — Braisui — per petį. Šis paskersakiavo į mane, tada nepatenkintas nulėkė nuo scenos. Paniurėliui prasibrovus pro mane, Istonas nusijuokė. Laipteliais užlipau ant scenos ir atidariau kompiuterį. Prijungęs prie sistemos, pakėliau akis.

„Daržinė“ buvo sausakimša. Šimtai akių įdėmiai žvelgė į mane. Šokėjų kūnų skleidžiamai kaitrai apgaubus mano odą ir juos supančioms ryškioms spalvoms mane apakinus, giliai įkvėpiau.

Šalia išdygo „Jack Daniel's“. Godžiai patraukęs viskio, butelį tėškiau sau po ranka dešinėje. Istonas man iš kairės kinktelėjo galvą. Tekilą tiesiai iš butelio susivertė tarsi vandenį. Žvilgtelėjau per nešiojamojo kompiuterio viršų į išsirikiavusius ir nekantraujančius kūnus.

Ši akimirka man buvo viskas. Toji pauzė. Sulaikytas kvapas prieš chaosą.

Nuspaudžiau klavišus. Paruošiau gabalą. Tada vienu pirštu stuktelėjimu sužadinau visuotinę euforiją. Istonas „Daržinę“ užliejo žaliais lazerio spinduliais. Paskui šviesos blyksniais, dėl kurių atrodė, lyg minia šoktų sulėtintu tempu. Žmonės gėrė. Rūkė. Kai kurie buvo smarkiai apsvaigę.

Istonas atmetė galvą ir prapliupo juoku.

— Negali būti! Kromvelis Dinas čia — „Daržinėje“!

Ritmas atkartojo mano širdies plakimą ir aidėjo nuo „Daržinės“ sienų. Istonas neklydo. Viduje išties buvo gera. Be paliovos gurkšnojau viskį. Istonas tekilą maukė tokiu tempu, tarsi ji bet kurią akimirką galėtų išgaruoti, jei pats jos neišgers.

Patraukiau pečiais. Tai jo gyvenimas, taigi mirtinos pagirios, iš pat ryto smogsiančios jam tiesiai į tarpuakį, — irgi jo. Žvilgtelėjau į savo viskį. Kažin, ką bandžiau apgauti? Juk tas pats laukė ir manęs.

Istonas alkūne kumštelėjo man ranką. Galva parodė į scenos priekį. Keisė, brunetė, su kuria susipažinau lauke, žiūrėjo į mane. Jai nusišypsojus, linktelėjau. Apžvelgiau susirinkusius žmones: kvatojančias grupeles, besibučiuojančias, šokančias poreles. Gyvenime niekada nepatyriau nieko panašaus. Turėjau muziką. Ir viskas. Ūmai užklupus liūdesiui man suspaudė skrandį. Tuoj pat nuvijau tą jausmą.

Nesiruošiau jo įsileisti.

Vėl sutelkęs dėmesį į muziką, pridėjau keletą ritmo elementų, kurie įnešė intensyvumo. Ritminga didžiojo būgno mūša drebino visą pastatą. Istonas palinko prie mikrofono. Pats niekada nekalbėdavau. Už mane tai darė muzika. Niekada nekviesdavau ir vokalistų. Vien garsas ir ritmas.

— Ar šitaip linksminatės? — sušuko Istonas, ir publika atsakydama sukliko.

Jis užšoko ant stalo, ant kurio gulėjo mano garso moduliai. Papurčiau galvą ir šyptelėjau, neatsistebėdamas Istono Faradėjaus savimeile.

— Klausiu... — Jis padarė pauzę, tada suriko: — Ar šitaip, po velnių, linksminatės?!

„Daržinę“ užgriuvau visa užvaldančiu ir ant kelių klupdančiu, žemę drebinančiu, greitu boso ritmu. Judėdami kūnai stumdėsi ir trankėsi vienas į kitą. Žmonės šokinėjo ir gėrė, kai kurie, galima sakyti, dulkinosi šokių aikštelės vidury. Panirau į šią akimirką. Kaip

visada, stovėdamas ant scenos, viską pamiršau. Buvau išplėštas iš tamsumų galvoje ir nublokštas į šį momentą. Šią buką nirvaną.

Užsimerkiau, norėdamas atitrūkti nuo Istono šviesų. Boso ritmai sukėlė vibracijas iki pat kaulų smegenų. Garso bangos plūdo man į ausis, įsiskverbusios sruvo mano gyslomis. Už užmerktų vokų žybčiojo raudoni ir geltoni pliūpsniai. Staiga atsimerkęs išvydau ant scenos klupinėjantį Istoną. Jis buvo per pečius apkabinęs merginą, ir ši, rodos, baigė praryti jo burną. Istonas nusivedė ją šokių aikštelėn, tada durų link.

Kelios valandos praėjo akimirksniu. Sugrojau visus savo *miksus*. Braisas, tas paniurėlis iš anksčiau, perėmė estafetę man net nespėjus nulipti nuo scenos. Čiupęs viskio butelį, išslinkau laukan; pro svaigalų miglą žmonės nė nepastebėjo, kad pasikeitė didžėjus.

Mano muzika privertė juos viską pamiršti.

Išėjęs į gryną orą, radau ramų kampelį prie vienos iš „Daržinės“ sienų. Sudribęs ant žemės, užsimerkiau. Juoko pliūpsnis netoliese privertė vėl atsimerkti.

Ši vieta nė trupučio nepriminė universiteto Londone. Džefersonas Jangas — nedidelis, ir visi čia vieni kitus pažįsta. Mano universitetas Londone buvo didžiulis. Tenai paprasta išnykti minioje. Gyvenau vienas. Ne bendrabutyje. Turėjau vieno kambario butą netoli universiteto. O draugų — ne.

Čia — visai kitas pasaulis. Net ir ne ką apie jį žinodamas, tai supratau.

Pastarąsias kelias dienas beveik neišėjau iš savo kambario, tik miegojau bandydamas priprasti prie naujos laiko juostos ir ruošiau muziką šiam vakarui. Istonas kalbino mane susitikti su jo draugais, bet atsisakiau. Apskritai nebuvau linkęs bendrauti. Vienas jaučiausi geriau.

Vėl užsimerkiau ir iškart pajutau šalia prisėdusį šiltą kūną. Atpažinau Keisę su „Coronos“ buteliuku rankoje.

— Pavargai?

— Iki devinto prakaito, — atsiliepiau, ir mergina tyliai sukrizeno. Tikriausiai dėl akcento. Istonas visą savaitę taip elgėsi.

— Pasirodei fantastiškai.

Žvilgtelėjau į Keisę, ir ji nudūrė akis į šalį.

— Tikriausiai jautiesi kaip kitoje planetoje, ar ne? Džefersonas — ne Londonas. Niekada ten nebuvau, bet... taip.

— Atstumas man į naudą.

Mergina linktelėjo, tarsi suprastų. Bet nesuprato.

— Tavo specialybė — muzika? — Ji papurtė galvą. — Žinoma. Kaip kitaip.

Keisė nužvelgė iš „Daržinės“ virstančius žmones. Aš irgi išeičiau, jei tektų klausytis kito didžėjaus grojamo šlamšto.

— Aš studijuoju anglų kalbą.

Nieko jai neatsakiau — ne mano stilius. Tyliai gurkšnojau viskį, o ji — alų. Po kelių minučių priėjo Matas su Sara. Matas pritūpė prie Keisės ir kažką skubiai sušnibždėjo jai į ausį. Mergina atsiduso.

— Turiu jai paskambinti?

Matas linktelėjo.

— Viešpatie.

Keisė išsitraukė telefoną ir atsistojo.

— Kas negerai? — paklausiau.

— Istonas, — paaiškino Matas. — Nusilakęs. Nejuda iš vietos. — Parodė į Keisę. — Ji skambina Istono sesei. Ši vienintelė sugeba susitvarkyti su juo tokios būsenos. Šunsnukis pasidaro velniškai agresyvus, kai bandai uždrausti gerti. Mėgsta linksmintis, bet nemoka, jei supranti, ką sakau.

— Atšok! — per visą lauką nuaidėjo girtas Istono šūksmas.

Žmonės vaikiną, šlitiniuojantį mūsų link su buteliu tekilos rankoje, lenkė iš tolo. Butelis buvo tuščias.

— Kromveli! — Istonas sustojo šalia ir permetė ranką man per pečius. — Koks pasirodymas! — girtu balsu pagyrė. — Negaliu patikėt, kad tu čia, brolau. Džefersone! Čia juk nėra jokio veiksmo. Nuobodi skylė.

Jis susmuko šalia „Daržinės“. Matas pamėgino jį pastatyti ant kojų.

— Atsiknisk! — tėškė Istonas. — Kur Bonė?

— Atvažiuoja.

Istonas nukorė galvą, bet linktelėjo, rodydamas, kad išgirdo.

— Aš su juo atvažiavau, — sukuždėjau Matui.

— Šūdas. Mūsų mašinoje nėra vietos. Bonė parveš jus namo. Vis tiek lydės Istoną atgal į jūsų kambarį. Ji — šauni mergina. Neprieštaraus.

— Tada einu susirinkti daiktų.

Įslinkau „Daržinėn“ ir susiradau savo nešiojamąjį kompiuterį. Išėjęs laukan, nusibraukiau plaukus nuo veido. Apsidairiau aplinkui. Tikėjausi, kad čia atvykęs pasijusiu geriau. Vyliausi užpilsiąs tą tamsią duobę, amžinai žiojinčią skrandyje. Juk savo muziką grojau sausakimšai salei. Šnekėjausi su žmonėmis, bet vis tiek jaučiau, kaip giliai paslėptas liūdesys stengiasi ištrūkti laisvėn. Mane pasiglemžti. Palaidoti praeityje.

Būnant čia niekas nepasikeitė.

Išvydau priešais pastatytą sidabrinį visureigį. Prieinant mane apakino jo žibintai. Susiraukiau. Pagirios užgulė staiga ir smarkiai. Matas nuo žemės kėlė Istoną, kuriam iš kito šono stovėjo man nematyta mergina aptemptais džinsais ir baltu megztuku.

Turbūt sesuo. Matui uždarant automobilio dureles, priėjau arčiau. Ant galinės sėdynės bambą išvertęs miegojo Istonas.

— Galėsi jį parvežti namo? — paklausė Matas merginos, tada ją apkabino ir paleido. Sara padarė tą patį.

— Aha, — atitarė ji.

— Kromveli! — Matas mostelėjo man prieiti.

Man prisiartinus, Istono sesuo neatsigręžė. Stovėjo nejudėdama.

— Čionai. Bonė parveš Istoną namo. — Matas pažvelgė į merginą. — Nieko prieš, jei paimsi ir Kromvelį? Mūsų mašinoje nėra vietos. Jį čia atvežė Istas.

Neišgirdau jos atsakymo. Nužingsniavau prie bagažinės ir įdėjau savo daiktus. Nueidamas drauge su Sara, Matas atsisveikindamas man pamojavo. Keisė uždėjo ranką man ant žasto.

— Malonu susipažinti, Kromveli.

Mergina patraukė kartu su kitais, sykį žvilgtelėjusi į mane per petį.

Kai jau taikiausi atidaryti dureles keleivio pusėje, Istono sesuo galiausiai atsisuko veidu į mane. Negalėjau patikėti savo akimis.

Šilto vėjelio nešamas miglotas prisiminimas skaudžiai skėlė man per veidą.

— *Tavo muzika neturi sielos...*

Mergina atsiduso, pamačiusi mane įsiutusį, ir tarė:

— Labas dar kartą.

— Tu.

Šaltai nusijuokiau iš kojų man nuolat kišančios visatos.

— Aš, — patvirtino ji ir, sakytum, linksmai patraukė pečiais.

Stebėjau, kaip Istono sesuo nueina prie durelių vairuotojo pusėje. Tamsiai rudi plaukai, kaip ir Braitone, buvo sušukuoti atgal nuo veido. Mergina juos nešiojo surištus į uodegą, kuri siekė iki pusės nugaros.

Ji atsisėdo prie vairo, tada nuleido keleivio pusės langą.

— Lipsi ar eisi namo pėsčias?

Pasukiojau liežuvio auskarą burnoje, stengdamasis atgniaužti kumščius. Nė už ką neišsiduosiu, kaip giliai mane įskaudino ta viena bjauri pastaba, kurią ji ištarė šaltą vasaros rytą Braitone. Daugiau neleisiu jai taip manęs paveikti.

Bonė — štai koks jos vardas — paleido variklį. Netikėdamas prunkštelėjau. Atidariau galines dureles. Istonas knarkė. Jo rankos ir kojos okupavo kiekvieną laisvą centimetrą.

Bonė atsilošė ir grįžtelėjo į mane pro sėdynes. Vengiau jos žvilgsnio.

— Panašu, kad superžvaigždei teks sėsti priekyje, šalia manęs.

Sugriežęs dantimis, ilgai ir giliai įkvėpiau. Akimis susiradau vietą, kur sėdėjau prieš tai. Išvydau ten paliktą viskio butelį. Nubėgau jo pasiimti ir įšokau į keleivio sėdynę. Šiai kelionei tikrai prireiks alkoholio.

— „Jack Daniel's“, — tarė ji. — Regis, jūs geri draugai.

— Geriausi, — atšoviau ir sudribau sėdynėje.

Automobilyje stojo kurtinama tyla. Ištiesęs ranką įjungiau radiją. Skambėjo kažkokia folkmuzikos daina. Ne, ačiū. Perjungiau kitą Bonės grojaraščio dainą. Išgirdęs pirmuosius Bethoveno Penktosios simfonijos garsus, nusprendžiau geriau išjungti tą prakeiktą grotuvą.

— Tavo muzikos skonis galėtų būti geresnis.

Godžiai nugurkiau viskį. Nesumojau, kodėl apskritai pravėriau burną. Niekada neprabildavau pirmas. Bet besisukant galvoje tą naktį išsakytiems jos žodžiams, pajutau viduje kylantį pyktį ir paprasčiausiai nesusilaikiau.

— Ai, tiesa. Tu nemėgsti klasikos. Taip pat ir folkmuzikos. Dabar žinosiu, jog gera muzika tave žeidžia.

Bonė trumpam atitraukė dėmesį nuo kelio ir akies krašteliu pažvelgė į mane. Ji suraukė kaktą.

— Tu čia dėl Luiso, taip? Dėl ko dar būtum atvykęs į Džefersoną?

Vėl gurkštelėjau viskio, ignoruodamas merginos klausimą. Nenorėjau su ja kalbėti apie muziką. Apskritai nenorėjau su ja kalbėti. Iš kišenės išsitraukęs cigaretę, prisidėjau prie lūpų. Jau taikiausi prisidegti, bet Bonė sudraudė:

— Nerūkyk mano mašinoje.

Vis tiek prisidegiau cigaretę ir giliai įtraukiau. Automobilis sustojo taip greitai, kad iš rankos vos neišmečiau viskio butelio.

— Liepiau nerūkyti mano mašinoje, — nukirto ji. — Užgesink arba lipk lauk. Turi du pasirinkimus, Kromveli Dinai.

Mano kūnas įsitempė. Niekas su manimi taip nekalbėdavo. Dar blogiau tai, jog ji mane ir šiaip siutino. Pažvelgiau Bonei į akis ir su saldžiu malonumu įtraukiau dūmą, tada išmečiau ciga-

retę pro vairuotojos man atidarytą langą. Tai buvo pirmas kartas, kai pažiūrėjau tiesiai į ją. Jos akys buvo rudos, o lūpos — putlios. Iškėliau rankas prieš save.

— Užgesinau, Bone Faradėj.

Ji išvažiavo atgal į kelią, ir staiga atsidūrėme pagrindinėje gatvėje. Studentai poromis ir trijulėmis iš „Daržinės“ šlitiniavo namo, į bendrabutį. Nenorėjau šnekėtis su Bone, bet tyla mašinoje buvo nepakeliama. Sugniaužiau ant džinsų padėtas rankas.

— Vakarėliai — ne tau? — sausai paklausiau.

— Šįvakar buvau užsiėmusi. Ruošiausi pirmadienio paskaitoms. — Bonė parodė į jai už nugaros knarkiantį brolį. — Bent jau bandžiau ruoštis, tačiau mano dvynys kaip visada nusprendė nusitašyti.

Pakėliau antakius. Ji pastebėjo.

— Aha. Istonas už mane keturiomis minutėmis vyresnis. Bet mes nė trupučio nepanašūs, ar ne? Visiškos priešingybės. Tačiau jis mano geriausias draugas. Todėl aš čia. „Bonės taksi“.

— Istonas minėjo, kad jūs vietiniai.

— Aha, iš Džefersono. Tikrų tikriausi pietų karoliniečiai. — Pajutau ją žvelgiant į mane. — Vis dėlto keista, ne? Kad tu čia po mūsų susitikimo Anglijoje?

Truktelėjau pečiais. Ogi keista. Neįtikėtinas atsitiktinumas.

Bonė pastatė automobilį priešais bendrabutį. Ji grįžtelėjo į brolį.

— Turėsi man padėti jį užnešti laiptais.

Išlipęs iš mašinos, nuėjau prie galinių durelių. Ištraukiau Istoną ir permečiau sau per petį.

— Paimk mano kompiuterį, — tariau, galva parodydamas į bagažinę.

Bonė nuėjo prie automobilio galo ir paėmė mano daiktus. Sėkmingai užnešęs Istoną laiptais, paguldžiau ant lovos.

Bonė atsekė iš paskos. Kambarį pasiekė sunkiai šnopuodama, be kvapo.

— Gal praverstų pradėti kardiotreniruotes. Neturėtum šitaip pridusti vien nuo laiptų.

Elgiausi kaip grynas šiknius. Puikiai tai žinojau. Bet negalėjau sustoti. Tą naktį Braitone ji mane nuoširdžiai supykdė. Matyt, neįstengiau atleisti.

Nekreipdama dėmesio į mano pastabą, Bonė padėjo mano daiktus ant rašomojo stalo. Nuo Istono naktinio staliuko paėmusi stiklinę, išėjo iš kambario. Grįžo ją pripildžiusi vandens ir pastatė šalia. Prie stiklinės padėjo dvi tabletes ir pabučiavo broliui į kaktą.

— Paskambink rytoj.

Išsitiesiau ant lovos ir ruošdamasis atsijungti ant kaklo užsidėjau ausines. Bonė praėjo pro mane, tada stabtelėjo.

— Ačiū, kad užnešei Istoną.

Dar kartą žvilgtelėjo į brolį. Akys kažkodėl sušvelnėjo. Dėl to ji atrodė... gražesnė nei įprastai.

— Gal galėtum jį pasaugoti?

Išmečiau tą mintį iš galvos.

— Juk didelis vyras. Neabejoju, kad jo saugoti nereikia.

Bonė staigiai atsigręžė į mane. Atrodė priblokšta, ir jos išraiška tuoj pat atšalo.

— Matau, nepraradai žavesio, Kromveli. Labanakt.

Bonė išėjo. Kaip tik tą akimirką Istonas sukrutėjo ir praplėšė akį.

— Bone?

— Išėjo, — pasakiau nusivilkdamas marškinėlius.

Nusirengiau iki apatinių ir atsiguliau į lovą.

Istonas vėl nusisuko.

— Mano sesuo. Ar sakė?

— Sakė.

Jis bemat užmigo.

Įjungiau savo grojaraštį telefone. Kaip ir kiekvieną vakarą, leidau šokių muzikai užpildyti mintis. Elektroninės šokių muzikos spalvos buvo kitokios. Jos nevertė manęs visko prisiminti.

Taigi padėkojau tam kažkam, galbūt Dievui, už šią akimirką atvangos.

4

Bonė

Uždariau visureigio dureles ir nuėjau į savo kambarį bendrabutyje. Su kiekvienu žingsniu galvojau apie Kromvelį Diną. Aišku, žinojau, kad jis čia. Istonas, vos išgirdęs būsiąs jo kambariokas, daugiau apie nieką ir nekalbėjo.

Tačiau pati negalėjau patikėti savo ausimis.

Istonas nežinojo, kad Diną buvau sutikusi Braitone. Niekas nežinojo. Tiesą sakant, pati iki šiol negalėjau atsitokėti taip su juo šnekėjusi. Bet ir jo tonas su manimi... toks arogantiškas. Kromvelis elgėsi taip nemandagiai, jog neįstengiau susilaikyti. Mačiau, kaip jis nešinas buteliu „Jack Daniel's“ atšleivino į tą paplūdimį. Stebėjau jį tame sausakimšame naktiniame klube. Regėjau pagal jo muziką šokančius žmones, didžėjų garbinančius tarytum dievą. Bet pati jutau tik...

Apmaudą.

Kromvelis Dinas. Pasaulyje pagarsėjęs didžėjaus amplua, bet man žinomas dėl visai ko kito. Man jis buvo klasikinės muzikos vunderkindas. Ir net Kromveliui Dinui nežinant, buvau jį mačiusi. Regėjusi vaikystėje taip nuostabiai diriguojant simfoniją, jog manyje įsižiebė svajonė tapti kuo geresne muzikante. Pamenu, kaip žiūrėjau vaizdo įrašą su berniuku iš Anglijos, kurio talentas prilygo Mocarto. Fortepijono mokytojas man parodė tą įrašą per vieną iš mūsų privačių pamokų. Norėjo, kad pamatyčiau, ką sugeba mano bendraamžis.

Kad patikėčiau, jog pasaulyje yra ir kitų, kurie muziką myli taip pat karštai kaip aš. Kromvelis Dinas tapo geriausiu mano draugu, nė nenutuokdamas, jog egzistuoju. Jis buvo mano viltis. Sva-

jonė, kad už šio mažo miestelio ribų yra žmonių, kurie, kaip ir aš, muziką nešioja savo širdyje. Kaip ir aš, yra pasiruošę paaukoti viską už natas, melodijas ir koncertus.

Šešiolikmetis Kromvelis laimėjo „BBC Proms“ jaunojo kompozitoriaus apdovanojimą. Jo muziką „Proms“ baigiamajame koncerte atliko BBC simfoninis orkestras. Vidury nakties žiūrėjau koncertą nešiojamajame kompiuteryje, pagauta jausmų raudojau girdėdama Dino kompoziciją. Kameros nufilmavo jį pirmoje eilėje klausant orkestro.

Man jis atrodė toks pat gražus kaip jo parašyta simfonija.

Tačiau vos po kelių mėnesių Kromvelis dingo. Daugiau neberašė kompozicijų. Jo muzika nutilo kartu su vardu.

Tačiau per visą tą laiką *aš* taip ir neužmiršau jo vardo. Taigi Kromveliui Dinui vėl grįžus prie muzikos, mano džiaugsmas buvo neapsakomas.

Bet tada ją išgirdau.

Iš esmės neturėjau nieko prieš elektroninę šokių muziką. Tačiau išgirdus tiek metų mano dievintą vaikiną grojant sintetinius ritmus vietoj gyvų instrumentų, kuriuos jis valdė kaip tikras virtuozas, man sudužo širdis.

Būdama Anglijoje, nuvykau jo paklausyti. Nesusilaikiau. Įsiliejau į minią. Užsimerkiau. Bet nieko nejaučiau. Atmerkusi akis su užuojauta stebėjau vaikiną, kuris kadaise dirigavo jo nuostabią kompoziciją grojančiam orkestrui. Šokdino dirigento lazdelę, tarytum pats užburtas veržlių styginių ir galingų medinių pučiamųjų skambesio. Muzikos, kurią iš pačių sielos gelmių buvo išliejęs ant popieriaus. Savo širdies įspaudo, palikto koncertų salėje, kuriai buvo padovanota jo kompozicija. Ir laimingųjų, gavusių progą ją išgirsti.

Tačiau už to pulto vaikino akys atrodė tuščios. Ritmuose nebuvo girdėti širdies plakimo, jo sielos tame naktiniame klube apskritai nebuvo. Nors Kromvelio žvaigždė Europos elektroninės muzikos scenoje kilo žaibiškai, toji muzika — ne jo aistra. Ne jo tikslas.

Manęs apgauti negalėjo.

Kromvelis Dinas, kuriuo žavėjausi vaikystėje, mirė kartu su troškimu kurti gyvenimą transformuojančią muziką.

— Bone?

Sumirksėjusi susivokiau spoksanti į medines savo kambario duris bendrabučio koridoriuje. Pasisukusi išvydau į gretimą kambarį įeinant Keisę.

— Labas, — pasisveikinau ir uždėjau ranką sau ant galvos.

— Viskas gerai? Jau kelias minutes stovi įsikibusi durų rankenos.

Nusijuokiau ir papurčiau galvą.

— Tik užsisvajojau.

Keisė nusišypsojo.

— Kaip Istonas?

Pavarčiau akis.

— Nusilakęs. Bet, laimei, saugiai miega savo lovoje.

Keisė priėjo arčiau.

— Ar tu pavėžėjai Kromvelį namo?

— Aha.

— Koks jis? Ar ką nors sakė?

— Šį bei tą.

Pajutusi nuovargį, atsidusau. Man labai reikėjo pamiegoti.

— Ir?

Pažvelgiau į ją ir papurčiau galvą.

— Jei atvirai, jis — šiknius. Nemandagus ir arogantiškas.

— Bet karštas. — Keisė nuraudo.

— Nemanau, kad jis būtų geras kandidatas į vaikinus, Keise.

Prisiminiau merginą, su kuria Kromvelis dingo Braitone. Vidury koncerto. Jo šiurkščius žodžius paplūdimyje:

— *Šiąnakt man jau čiulpė...*

Keisė iš tikrųjų nebuvo mano draugė, tik gyveno šalia. Miela mergina. Kromvelis Dinas ja, be abejo, pasinaudotų ir gavęs, ko norėjęs, atsikratytų. Jis man atrodė būtent tokio būdo.

— Aha, — atsiliepė Keisė.

Žinojau, kad tik mandagiai apsimeta paisanti mano įspėjimo.

— Man jau laikas į lovą. — Ji pakreipė galvą. — Ir tau, širdele. Atrodai šiek tiek išblyškusi.

— Labanakt, Keise. Iki rytojaus.

Įslinkau į savo vienvietį kambarį. Numetusi rankinę ant grindų, persirengiau pižama ir atsiguliau lovon. Stengiausi užmigti. Jaučiausi pavargusi, kūną slėgė nuovargis. Tačiau protas vis nerimo.

Negalėjau iš galvos išmesti Kromvelio. Blogiausia, kad pirmadienį vėl jį pamatysiu. Juk lankysime beveik tas pačias paskaitas. Studijavau muziką. Kito pasirinkimo niekada neturėjau. Žinojau, kad Kromvelis taip pat. Istonas minėjo.

Užsimerkiau, bet net ir tada prieš akis regėjau keleivio sėdynėje sudribusį vaikiną su viskio buteliu rankoje. Kaip jis rūkė, nors prašiau to nedaryti. Tatuiruotes ir auskarus.

— Kromveli Dinai, kas tau atsitiko? — sukuždėjau į naktį.

Paėmusi mobilųjį telefoną, susiradau vaizdo įrašą su jau seniai mano širdyje skambančia muzika ir jį paleidau. Liūliuojama styginių šokio ir veržlios medinių pučiamųjų melodijos, užsimerkiau ir nugrimzdau miegan.

Kažin, ar tokia muzika kada nors dar suvirpins Kromvelio Dino širdį.

*

— Sese?

Apsisukusi kėdėje išvydau į mano kambarį įeinantį Istoną.

— Labas, labas, — pasisveikinau.

Istonas klestelėjo ant lovos. Pirštais perbraukė gitarą, tada padėjo ant grindų.

— Atleisk už vakarykštę naktį, — atsiprašė ir pažvelgė man į akis. — Kromas pirmąsyk grojo „Daržinėj“, visi ėjo iš proto. Neatsilaikiau ir aš. — Jis gūžtelėjo. — Juk pažįsti mane.

— Aha. Pažįstu.

Iš nedidelio šaldytuvo kambaryje ištraukiau gazuoto gėrimo skardinę ir padaviau broliui.

— Cukrus. Ačiū, Bon. Moki pakelti ūpą.

— Juk žinai, kad aš tokių nė negeriu. Laikau tik tavo pagirioms.

Istonas pamerkė akį.

— Kromvelis sakė, kad mus parvežei namo.

Linktelėjau.

— Ką apie jį manai?

Stumtelėjau brolio kojas į šoną, kad atsisėsčiau ant lovos šalia.

— Ką apie jį manau?

— Aha, — tarė Istonas ir ištuštino skardinę. Atsistojęs pasičiupo dar vieną ir vėl atsisėdo. — Suprantu, kad Kromvelis gali pasirodyti atžarus. Bet man jis patinka. Tik nemanau jį turint daug draugų.

— Jis čia ką tik atsikraustė.

— Bet ir Anglijoje. Niekas jam niekada neskambina. Gauna kelias žinutes, bet sako, jog iš mamos.

— Tada nederėtų būti tokiam atžariam, ar ne?

— Jis su tavimi negražiai elgėsi?

— Buvo girtas, — tarstelėjau, nutylėdama faktą, kad Braitone elgėsi kur kas blogiau.

Istonas linktelėjo.

— Būtum mačiusi, Bone. Kromas beprotiškai talentingas. Jis tarsi visiškai atsijungia ir groja tiesiai iš širdies. Po galais, juk kartu lankysite paskaitas, ar ne? Pasaugok jį.

— Man atrodo, jam nereikia, kad kas nors jį saugotų, Istai.

— Vis tiek. — Brolis pašoko ant kojų ir ištiesė ranką. — Einam. Mama su tėčiu jau lauks užkandinėje.

Paėmusi jo ranką, pakilau nuo lovos. Istonas atidžiai mane nužvelgė.

— Tau viskas gerai? Atrodai pavargusi. Šią vasarą namie praleidai daugiau laiko nei paprastai.

Pavarčiau akis.

— Istonai, aš ir *esu* pavargusi. Juk turėjau tave parvežti namo, pati visą naktį praleidusi prie knygų. — Nuo šio pasiteisinimo įkaito skruostai. — Pirmadienį noriu padaryti gerą įspūdį Luisui, supranti? Tai, kad čia dėsto toks žmogus... — papurčiau galvą. — Ne kasdien gali mokytis iš tokio talentingo muzikanto.

Istonas viena ranka apkabino mane per pečius.

— Kokia tu moksliukė.

Atšlijusi nuo brolio, jo pusėn mestelėjau saują mėtinukų.

— Sukramtyk kelis pakeliui į užkandinę. Atsiduodi vynine.

Istonas juos sugavo ir mudu išėjome pro duris.

Pirmadienį prasidės paskaitos. Neabejojau, jog Kromvelis Dinas nė nepažvelgs mano pusėn. Istonas *labai* klydo. Tam vaikinui nereikia, kad kas nors jį saugotų.

Net jei pamėginčiau, jis, be abejo, man tik šiurkščiai atsakytų.